

PROZA

Sonja Dimic

Rokavica

Igralski poklic jo je vedno navduševal. Že od malega je vsa vznemirjena opazovala svoje ljubljence in se naslajala ob njihovih usodah na platnu. Uživala je, ko je gledala njihove roke, njihove prste, oči, živi lesk, ki je odseval od draguljev na njihovih členkih. Oboje je oboževala, moške in ženske, in tudi sama si je želela biti zdaj igralka, zdaj igralec, karkoli. Nekaj, kar bi lahko zaživel v vsej svoji pronicljivost na svečanem platnu filmskega blišča. Omamno. In zdaj se ji je želja uresničila. Igralka je in lahko počne, kar hoče. Lahko hodi okrog lastnega telesa gor in dol, se praska, medtem ko čaka na naslednji kader, lahko bocka svojega režiserja po pleši, maže s pudrom po tleh, bistro nabriše soigralko v teku na sto metrov in se pase kot krava, če to zahteva scenarij.

Če takole pomisli, je res malo usekana. Na vsak način noče, da se stegne v povprečju in ne more nikamor naprej zaradi ljudske normalnosti. Njen moto, ki ga nima nihče pravice zbrisati, je samo naprej, naprej in samo to. Naprej. Če igra, se nekaj dogaja, pa prav to... nenehno lahko čuti, kako se nekaj v njej, pa tudi nekaj v celotnem okolju premika, nalahno in vendar neprekosljivo naprej... naprej... Samo ustaviti se ne sme, samo to. Če bo igrala, če bo zmeraj nekdo drug, če se bo zmeraj nekaj dogajalo... če bo prava igralka, ji ne bo nikoli dolgčas, to je pa tudi najbolj pomembno v tem pasjem življenju.

Dregnila je slamico, ki je malomarno visela ob notranji strani slabo umitega kozarca, in pogledala kvišku... kar tako, ne da bi točno pričakovala, kaj bo videla. Zastrt pogled, zasenčen z dvojno plastjo gostih, sajastih trepalnic... opa... zatrepnila je z levim očesom in začela s prsti iskati nerodno reč, ki ji je skazila pogled.

Vrvež v restavraciji je dopoldne malo zamrl. Ljudje so se vrnili na delo, čas malice je minil, življenje se je spet malo ustavilo. Le ona je sedela na svojem stalem mestu v kotu, tam, kjer je ponavadi zbrana vsa sobotna družčina, zdaj je pa sama... in išče to smet v očesu. Lahko se zgodi, da se primaje natak in jo pobara, kako ji kaj gre, se ji tudi nasmehne in ji v šali ponagaja s kakšno svinjsko prispodobo, morala se

bo sramežljivo nasmehniti ali pa se narediti, da je jezna. Lahko se vse zgodi tale trenutek, lahko celo kdo prisede k njej in jo kaj vpraša, na primer... ja, kaj, če se zgodi, da ji kdo ravno v tem trenutku ponudi kakšno strašno pomembno vlogo, tako, ki si jo je želela že leta nazaj? ... Prekleta oko in svinjarija v njem!

Halo! Halo!...

No, evo... to je... se je že začelo... seveda kliče njo... tale čovek, hudiča! Ona pa zaposlena s to rezko stvarjo, ki jo bode naravnost v oko, da se ji solzi, da se bo utopila pred tem človekom. Kar tudi ne bi bilo slabo, bi vsaj ne videl, kako je videti dokaj slavna igralka, če se hoče rešiti svinjarije iz očesa.

Daš dežnik, lije ko svinja!

No, to mogoče ni zanjo... ne, to ni... Požmiga na levo in desno, spet pogleda v tla, pomisli, kaj je videla, in si mora priznati, da – nič.

Brez pomena. Če jo bo kdo rabil, jo bo že pocukal, kaj bi se sekirala. Sicer je res, da se nenehno trudi, da bi imela čim več znancev, ker bi imela tako več ponudb pri filmu... želi si, da bi jo vsi klicali, jo cukali za rokav in ji bili za petami s ponudbami... hoče biti vsem na voljo, hoče biti z vsemi prijatelji, vsem bi rada povedala, kako jih ljubi... ker ona resnično ljubi to pasje življenje... čeprav je večkrat brez denarja in nima kam pod milim nebom... Domov ne, ker ne prenesejo igralcev v družini, a so sami največji, predvsem mama... Kaj potem... sama si bo uredila življenje in bo delala, kar ji bo padlo na pamet, pa če bo lačna ali sita. Sicer pa niti nima druge izbire.

To je bil prvi prostor, v katerem se je znašla tega dne. Tako kot vedno... saj ni nič novega... vedno prešteje nekaj prostorov, v katerih preživi dan. In zmeraj ji je nekje bolj, drugje manj všeč. Odvisno pač... odvisno... Tule ji, na primer, sploh ni bilo všeč. Smrad, ki je prihajal izza z lesom obitega vogala in naznanjal prejšnjedenske enolončnice, je nikakor ni navduševal. In medtem ko je tam sedela in si mela že rdeče oko, je pomislila, da pravzaprav vsega tega, kar vidi oziroma čuti zdaj, zvečer v hrupu pravih ali nepravih prijateljev sploh ne opazi. Zaželela si je tudi, da bi bili ti ljudje zdajle z njo in bi spet na vse pozabila...

Drsela je po ulici kot večča in se mimogrede dotikala zidov, kot da hoče na vsak način občutiti dotik, pa čeprav mrzlega ometa... V parku zraven ceste so se igrali otroci in psi, rili so po pesku in ubijali mravlje pod nogami, to ji je šlo zmeraj na živce in jo plašilo. Grozno je, če te nekdo pohodi. Čeprav ne zares, čeprav samo na filmu; tudi tam ne uživa, če hodijo po njej. Pa hodijo... oja... vsi, več ali manj. Nazadnje ima že občutek, da hodi tudi sama po sebi, in ko na to pomisli, ji zagomazijo po telesu mravljinci in mogoče so to njihove spačene duše, ki so jih pohodile otroške noge iz tega parka.

Zavila je po cesti navzdol in se ustavila pred kioskom, kjer je debela ženska z drobnim ptičjim obrazom prodajala časopise in revije. Pregledovala je precej dolgo vse razstavljeno blago, listala sem in tja po glad-

kih listih z ženskim oblekami. Vrnila se je nazaj ... ja, tale bi ji ustrezala, tale ima ravno prav v ramenih, kjer je malo preširoka ... in čevlji ... samo takih tukaj ne boš dobila ... Položila je revijo spet nazaj in mimogrede ujela mračen pogled izpod ženinega gubastega čela. Segla je po naslednji reviji in že zaslišala, kar bi lahko pričakovala: »En dinar, če hočete listat.«

Roka ji je samogibno spustila revijo in se skrila v žep. Zločinska kretnja, bi človek rekel, vendar je sama niti opazila ni. Če si igralec, ne smeš misliti, kaj delaš z rokami. In tudi bolje je, če ne misliš. »Saj ne listam,« je rekla. Sploh ni pomislila, kaj je rekla. Samo nedolžno je pogledala. Jebi se, baba, misliš, da jaz odgovarjam za svoje roke!

Ženska je za hip prebledela in se od znotraj ugriznila v ustnico, potem je pa s hitrostjo dobro izurjene trgovke preložila kup revij z enega konca na drugega in medtem rekla, mogoče mimogrede, vendar presneto resno: »Kupite ali pa nič.« »Pa kaj mi govorite, da listam po revijah, ko pa sploh nisem!« je zavpila nanjo kot na psa. Saj res ... kaj jo briga, staro ... prvič sploh ni listala ... sploh se ne spomni, da bi listala ... kaj se potem razburja, histerična krava. Je ona kriva, če se ne spomni, kaj je delala pet minut nazaj?!

»Dajte, dajte gremo ...« in ji je obrnila hrbet. Še nekaj časa se je vrtela okrog kioska ... čutila na sebi pogled zoprne stare, ki je v škatli, pobarvani rdeče kot konzerva, budno pazila, da ji ne bi česa odnesla. Sumničavo se je sklanjala pod pult, eno oko pa pustila med revijami ...

Saj res, kaj se gre. Ni ona odgovorna za čas. Če nima spomina za čas in njena dejanja ter svoja kajpak tudi, kaj se ima tukaj pravico dreti nanjo.

Zavila je pod mostom na drugo stran reke. Medtem ko je koračila po mrežasti ravnini zračne poti, so ji prihajale na um različne misli. Nobena pa ni bila niti malo samomorilska. Šele ko je pustila most že za sabo, se je malce ustavila, ne da bi se zavedala, s hrbtom obrnjena z očmi objela most in pomislila: »In vendar sem tukaj.« Ta tukaj jo je tako streznil, da se je pognala naprej z dvojno hitrostjo, kot da čuti za sabo mrežaste prste visokega mostu, ki jo vabi v svoj prepad in se ji bedasto kremži, da ne ve, naj se mu smeje ali naj se skrči v bedni bolečini vsakdanjega dne in si izkoplje oči.

»Stran, most. Stran, tukaj. Jaz grem naprej.« In je šla naprej, po belo prepleskani cesti, ne da bi gledala predse. Z očmi, uprtimi ves čas v tla, je majaje, malomaro, sprehajaje korakala. Na tleh lahko končno kaj najde. Na tleh je vse trdno, prikovano ... kaj pa lahko vidi nepremično trdnega pred sabo, v zraku? Nekoč je našla na tleh zlato zapestnico. Nalašč je ni pobrala; če zdajle pomisli, je bila nora, ampak nalašč ... Zadovoljilo jo je samo to, da je nekaj našla tistega dne, in potem je bila ves dan neznansko dobre volje – in še nekaj naslednjih. Bilo je tako, kot da je dobil svet okrog nje obris debele črne črte, ki jo je navdajala z varnostjo.

Razbila bi to stvarnost, ampak kako? Z igranjem vsekakor, toda to je trenutno. Ves ostali čas mora prebiti sama s sabo – in tukaj ni nobene izbire. Še celo tisti »biti tukaj« izgubi ves svoj magični blesk, ki jo včasih tako požene naprej in ji da novih moči. Ona, ki ni nič. Zaprta v svoj nični svet brez obleke lastne identitete. Brez obraza in črvice duše, ki živi in diha samo za druge, zanjo nikdar... Ni pomembna... To si ponavlja vsaj enkrat na dan in takrat ji je vsaj malo bolje... Ni pomembna, ker je sploh NI.

Ustavila se je in se prijela za glavo. Ne tako, kot to storijo nekatere ženske, ki si popravljajo frizuro... ne tako, kot storijo ženske, ki se držijo za sence, ker se jim je utopil edini otrok, ne tako, kot se prijemljejo za glavo belolase starke, ki so jim vzeli pokojnino. Prijela se je za lastno glavo, ker jo je hotela samo enostavno čutiti... Spašuje se, če se držijo za svoj pisker tiste babe tudi zato, da bi občutile svoj lastni proizvod na vrhu telesa, sad, bi lahko rekla... Na vsakem stebelu zraste sad, na vseh ljudeh zraste sočna, zdrava glava, na njenem... na njenem pa nekaj, česar se ne da prijeti...

Pač, čutila je šope las na vsaki strani in ušesa, tista ušesa, ki so nabasana z voskom brez oblike... nikoli nič ne sliši, kot bi morala... edino, kadar igra žensko, ki jo ima rada... Ta glava... to je nesmisel... saj je nima... nima tudi telesa, ampak to bi še šlo. S telesom dela same mehanične stvari, z glavo naj bi pa mislila, in če nečesa ni, kako naj to misli...? Naj misli? Naj vseeno misli?

»Ah, ti uboga mala kurbica brez glave. Ah, ti teliček z mehkim vimenom. Ti mali piščanček z nedolžnim perčkom, brez tebe bi umrl, tako kot je umrl dinozaver brez lastnih jajc.«

Čudno, kako da ji je prišlo to na misel zdaj. Ko je nehala živeti s tem voslom... zdaj. Gotovo mora še nekaj čutiti do njega, da se ji sprehajajo po... po... po glavi?... te misli... Obstaja možnost, da misli z njegovo glavo, odkar ni več vse dneve z njim. Seveda, saj se je nalezla marsikate-re njegove navade in čisto možno je, da zdaj misli z njegovim možganom. Ker on ima samo enega... tam med nogami... možgana... tega pozna... drugače ga pa nikoli in nikoli ne bo razumela. Ima privid neresničnosti, kadar pomisli nanj. Gotovo je zdaj na njenih ramah njegova glava, gotovo... Če je začela zapirati kozarec z gobami na način, kot ga je uporabljal on, ni druge izbire... Tako nalahno je prijel pokrov... ona isto... ga obrnil... sploh ni gledal navzdol, ampak predse... zavil... na hitro... potem šele pogledal dol k rokam... in spet zavil... na hitro... To je bilo vse, kar je bilo... Največkrat mu je uspelo zapreti na ta njegov posebni način, še večkrat je ostalo odprto tudi po njegovem posegu...

Seve, to je... Oponaša ga... in ves čas... kar ves čas ga oponaša... Je človek, ki ga igra... prevzema njegovo vlogo, čeprav ga ne mara in ga hoče pozabiti... Nikoli več ga ne mara videti, zanjo je umrl... crknil... Naj gre z bogom, ki si ga je sam izmislil. Veroval je v jutra. V jutra, ha! Ki jih ona zmeraj sovraži. On pa zjutraj ves spočit in pripravljen za nove dogodke! Saj ne moreš živeti z optimistom, če si malo bolj živ šele okrog dveh popoldne. Zoprni ji je bil vsak njegov smehljaj pred drugo uro, vsak... Zmrazilo jo je... Obrnila je glavo zmeraj, kadar se ji je nasmehtnil pred drugo, tudi zato, ker je vedela, da se smeje zaradi nje, ker jo je hotel spraviti v dobro voljo... bednik... Namesto da bi šel k ogledalu in se pogledal, kakšen zmazek je njegov smeh. Ponavadi se je takrat obrnila v postelji in zaspala nazaj.

Če bi ga zdajle v tem zgodnjem dopoldnevu zagledala, bi bruhala. S sabo je imela tablete proti bruhanju, ampak saj ji ne bi pomagale... Brž ko bi ga zagledala, bi pogrnila predse... Ampak... zakaj ves čas to mučenje... kaj se napreza v premišljevanju nanj, ko pa sploh ni potrebno... Karsamo od sebe jo zanaša in se zapiči v spomine nanj... Bednika...

Z drevesa ob cesti je visela otroška rokavica. Začudila se je, ko je opazila, da vidi nekaj tako nepomembnega, vendar se je takoj potolažila, da ji je to uspelo zato, ker se je za hip rešila njegovega vpliva in lahko spet malo misli s svojo glavo. Rokavica sredi poletja... od kdaj je ta rokavica že na drevesu, to je čudno... Obstala je pred ograjo, pravzaprav pred razmetanim lesenim plotom, ki ga že lep čas ni videla človeška roka... Tudi hiša za drevesom, morda sploh ne lastnina istega gospodarja, je kazala strašno neurejen videz. Bila je nekam krčevita, kot da stiska usta in stoji na svojem mestu ne po svoji volji.

»Drevesa morajo stati,« se je spomnila. Potem je naenkrat poskočila in hotela doseči rokavico... malo otroško na roke spleteno rokavičko, ki je visela pred njo meter in pol visoko in jo dražila. Bila je kot resničnost... Če je bilo že vse prej, od takrat, ko je vstala in vrgla svoje telo v jutro, neresnično, se je vse zbistrilo zdaj, s to rokavico na en palec...

Skočila je više, zamahnila z roko, da se ji je krilo dvignilo palec visoko in bi se kakšen moški z zanimanjem ustavil in zavil kotiček ustnice skrivnostno navzgor... Tudi to je bil plod njene domišljije... zdajle... tukaj... Ko je pristala na tleh, je obrnila glavo in res pričakovala kakšnega opazovalca...

»Že štirinajst dni se nisem z nikomer ljubkovala... znorela bom... Klinc, pa rokavica...«

To je zamrmrala in že hotela naprej... Ko jo je prešinilo, da ne more... ne more naprej... mora počakati in opraviti, kar si je zadala... naprej pa ne... ne še, res, ni mogoče, da bi šla zdajle, tukaj, ta trenutek naprej...

Močno je vdihnila in si v mislih izrekla znani citat vseh propadlih cesarjev: »Preveč se razburjaš... mirno...« Poskočila je na vso moč in zbila rokavico na tla predse.

Sklonila se je, kot da ima še celo življenje časa, in pobrala tisto zadevo. Zdaj jo ima in lahko dela z njo, kar hoče. Ta rokavica je bila na drevesu lep čas, lep čas... gotovo od zime naprej... bila tu in nihče se ni vtikal vanjo... Ona je pa vdrla v enoličnost in jo oskrunila... Zdaj jo ima... to rokavico...

»K vragu!... k hudiču!« je siknila in jo držala med prsti. Ni je vrgla na tla... samo držala jo je. Ima nekaj in potem ne ve, kaj naj počne s tem. Njen življenjski problem...

Na hiši se je z rahlim šumom odprlo okno... Glava je pogledala skozenj, kot da prihaja po plačilo.

Obesila je malo rokavico na razmajani plot in odšla naprej. Skoraj se ji je že zdelo, da ne bo nikoli prišel čas, ko bo nekdo posegel vmes, nekdo, ki ga sploh ni poznala in ga ni pričakovala, pojavi se pa vedno, kadar se čas in »biti tukaj« nasičita. Pojavi se – in takrat ve, da mora naprej. Nikoli se ne zmoti. Ko sta nehala hoditi... je tudi morala naprej, čeprav ni nihče posegel vmes. To je bilo slabo, saj ji ravno zato ni nič žal, da se je tako končalo.

Naprej... dokler ne doseže konca. Zdaj je še volja, še ve, zakaj rine naprej, srčno samo upa, da je ta vera ne bo nekoč zapustila in se bo kar pustila, da jo bo tisti, ki bo posegel vmes, po glavi. Kajti končno je življenje pravo življenje samo, če ga izzivamo.

»Kaj je!... Kaj je! Saj ti ne bom nič ukradla! Kaj zijaš!« je zavpila. Govorila je s hrbtom obrnjena proti neznanцу, šele ko je izrekla do konca, je obrnila glavo čez ramo in pogledala, kaj bo sledilo. Nič... samo tresk okenskih šip. Za hip je mislila, da se bo ena od njih razbila, bila so namreč starinska okna z množico majhnih šip... vsaj njej se je zdelo, da jih je ogromno, čeprav sta bili v resnici samo spodaj dve veliki, zgoraj pa po štiri manjše šipe na vsakem poloknu. Glava je izginila, in ostala sta le tišina in medlo opoldansko sonce, ki je lomilo oblake in opráševalo umazano-prašno cesto. Pod milim nebom nobene bojazni, da bi udarilo kot strela z jasnega, in to je bilo zanjo dobro. Navdajalo je z mirom, ki drži pokonci. Ravno zaradi tega je tudi dokaj samozavestno stopila naprej in dosti premišljevala o vsem, kar se je zgodilo. Če se sploh je kaj?... pozabila je že.

Naslednjih sto metrov je prehodila brez posebnih revolucionarnih pretresov. Pohodila je pač nekaj mravelj, ki jih ni videla pod svojimi dolgimi nogami, morda zdrobila glavo kakšnemu hrošču, na vsak način pa pustila za sabo sledi. Ko je mir, ki je pri njej sploh zelo redek, popustil, je pomislila na te sledi. Ni se obrnila nazaj in gledala po poti, ki jo je prehodila, tega ni nameravala, samo premišljevala je o svojih stopinjah, ki jih žigosa po tleh in jih nihče ne opozarja nanje. Tudi drugih ne, tudi drugi so tako pritlehanonimni, ampak končno, oni so povprečni... ona pa to ni.. nikoli ni marala biti povprečna, raje izgine s tega sveta.

Ni se ustavila... spet se ni... končno... končno se ji mudi, čimprej mora biti tam, ne sme zamuditi, že tako je zamujanje njena slaba nava-

da... lahko bi se, vsaj tokrat... vsaj zdaj, ko jo je prestrelilo... spet, že večkrat se je to zgodilo, najraje po zadovoljnim in miroljubnem miru... N n n n... nje ni.

Pa se ni ustavila. Ne bi bilo potrebno, zakaj... Lahko tudi hodi in je vseeno ni, nima kakšnega posebnega pomena, da varčuje z energijo... ki je tako ali tako ni... To se ji zgodi večkrat in vsakokrat ima občutek, da je je še manj od nič kot prej.

Njeni koraki so bili dolgi, a kljub temu nekam otroško lahki in poskočni, da človek sploh ne bi vedel, kakšne misli se ji podijo po glavi. Tudi njen obraz, na vsak način lepo oblikovan in zadržano veselih potez, ni razkrival nobene mrakobe resničnega stanja. Bilo je vse samo v tem, da je bila tukaj, in vendar se tega ni zavedala. Saj je tudi sama vedela vse to, na neki način je bila v to še preveč prepričana, ampak da bi svoj razkrajajoči značaj kazala na zunaj, do tega ji ni bilo. Naj se pase po njej ta škrt, samo njen je... stran, ima jo, da bi začela pobijati ljudi okrog sebe... ko že tako ne bi nič zadela... Nič še nikoli ni nič zadel...

Končno se je ustavila. Pa ne zaradi svoje nične predstave o sebi, ampak zaradi škatle cigaret, ki je ležala na tleh. Celo sklonila se je in jo pobrala. Prazna, seveda, dim je že kdove kdaj zavil pod nebo in uničil eno njenih zvezd. O teh zvezdah je vedela vedno veliko povedati, navsezadnje je svoje čase celo malo študirala astrologijo... Vedela je... vedela je... da bo nekaj našla. Zamižala je, samo za hip, in pred oči so ji prišle podobe iz lanskega poletja. Ko je zvijala jadro in padla vznak v morje... to ji je prišlo na misel, ne da bi vedela, zakaj... Ne, njega ni bilo zraven, bil je v vojski, obrit na balin, ker je tako sam hotel... v olivno zeleni uniformi brez enega gumba – morala mu ga je na hitro prišiti, ko je prišla k njemu... z namrščenim čelom in mrzlimi očmi... Sam mora biti ves čas... celo leto... znorel bo... »Pa naj znori,« si je takrat mislila. Noben normalen fant še ni znorel pri vojakihi, on pa bo?

Lord... cigarete Lord, naslednjič bo kupila to znamko cigaret. Mogoče se ji bo iz dima izvila oseba, ki je kadila te cigarete in se ji veselo, na kratko zasmejala, pa spet izginila. To bi jo dvignilo za nekaj dni, in imela bi za kaj živeti. Tako je pa njeno življenje ena sama dolga veja nekega drevesa... veja, ki raste in raste, a samo zato tako dolgo raste, ker nima okrog sebe nobene ovire, ničesar, kar bi jo ustavilo. »Drevo mora rasti,« se je spomnila. Ampak včasih podivja, če ga nekdo ne obreže, ona pa nikoli ni imela človeka, ki bi jo posekal tam, kjer bi bilo treba... najraje so jo pri dnu, kjer je rastla.

»Brez zveze,« je zamrmrala in vrgla škatlo po tleh. Popravila si je torbico, ki ji je zlezla z ramen, in trdno stopila naprej. Bila je že pozna, predolgo je ostala v tisti restavraciji in zdaj... še vedno ima malo vneta oko od tiste smeti... ne bodo zadovoljni z njo...

Mimo je po cesti pripeljal kolesar. Imel je kratke, ob ušesih zastržene svetle lase, v njih rdeč trak, na prsih pa majico z napisom »L aria«. Spodaj ga ni gledala, navadila se je, da moških ne opazuje od pasu

navzdol, ker ima na žalost pri poklicu opravka s samimi zafrustriranci, ki se takoj ugriznejo v ustnico, brž ko stori kaj takega... Kje je tisti njen Francoz, ki ji je pustil, da je čivkala kot ženska, in se ji to ni zdelo prav nič umazano, ker se tudi njemu ni zdelo?!

Držal se je svoje smeri, ta kolesar, in je ni jemal resno... Krmilo kolesa, zavito kot muflonovo rogovje, je imel pod sabo, v svojih mišičastih rokah, in to se mu je trenutno zdelo glavno, vsaj v očeh mu je lahko tako razbrala. Najprej ga je videla nerazločno, od daleč, potem vedno bliže, in še zmeraj si ni mogla o tem človeku nič misliti... še zmeraj je bil samo »to« »tukaj« in nič v zvezi z njenim mišljenjem... Kolosalno!! Bil je... to vse je bil... in zdaj se ji je celo razblinila hudobna megla, ki jo je privlekla še od doma, ležala je pa v levi nogi, s katero je spet vstala... vsako jutro z levo, pa vendar ima steno na levi... Žal, bilo je dolgo, ampak uspelo je – in čudno: zmeraj mora biti ta subjekt razsvetlitve njenega razpoloženja neki čisto običajen človek, lahko tudi dobrodušen smetar na cesti, lahko samo prodajalec časopisov... danes pač ni imela sreče s tisto namrgodeno prodajalko, ampak če bi bila drugačna?...

Prihajal je vedno bliže... gonil svoje kolo, zaverovan vase... krčevito... videlo se je lahko, da je že utrujen, da ima v nogah že grozno kilometrov, tudi s čela mu je lilo in vendar... dajal je občutek, da je sam pri sebi zadovoljen, da trpi v tej svoji utrudljivi zabavi ali garanju, kakor se ta šport vzame, ima pa v sebi velik, salamensko velik lavor dobre volje in optimizma. In to tistega optimizma, ki je nalezljiv... Evo, ona ga ima tudi že v sebi, in še preden je ta človek s svojim kolesom zapeljal mimo, je že vedela, da je boljše, mnogo boljše volje in da se ji je obraz takoj zjasnil v čisto drug izraz, morda celo podoben temu, kolesarjeve-mu...

V hipu je bil mimo nje in sploh je ni opazil, vsaj zdelo se je tako... čeprav je čutila, da je vedel, da je peljal mimo neke ženske, gotovo je vedel, čutila je... Čutila bolj, kot pri vsej tisti trumi bedastih umetnikov, ki te gledajo s široko razprtimi, prestrašenimi očmi, zraven te pa sploh ne vidijo...

»Prekleta povprečnost!« je zavpila pri sebi, da ji je kar zadonelo.

Kako grozno je, če nočeš biti povprečen, zraven te pa ravno ta povprečnost najbolj pomirja in zadovoljuje.

Kaj naj naredi? Gre prodajat solato na plac? Gre delat v pisarno in čvekat z urejenimi strojepiskami?... Kje je njeno mesto? Rada bi bila... vse. Vse pa ne more biti, zato ni nikoli srečna. Niti kot igraka ne bo nikoli srečna, ker končno ji ostane njen lastni jaz... kaj naj počne pa s tem?

»Hvala!« bi rada zavpila za njim, za tem kolesarjem. Čudno, če bi bil kdo drug, kakšen razcapan, propadel umetniški tip, bi se takoj spustila v zafrkavanje z njim, bi takoj navezala stik... s tem ga pa ne more... in ona celo ve, zakaj, prekleto ve... ker je povprečen človek, tisti, ki ji

prinaša mir, tisti, od katerega je odvisen mir v njeni nemirni duši... Teh se pa boji... Strah jo je, da ne bi storila kaj narobe in porušila spokojnosti v tem človeku, ki mu je tako hvaležna. Kajti, če bi porušila njegov mir, bi porušila tudi svojega – in spet bi bila na tleh. To pa sama ve, kako hitro zna spraviti človeka v slabo in mračno razpoloženje. Gremo zato naprej. Tiho se umaknimo... dobili smo svoje, ne da bi nam bilo treba za to kaj dati...

V studiu jo je zajela stara otožnost. Medtem ko se je postavljala v držo, ki jo je od nje zahteval režiser, medtem ko je govorila besede, ki so jih zahtevali od nje drugi, se je spomnila nenadoma na rokavico. Bilo je kot star spomin na otroštvo, ki ga nisi sam doživel, ampak so ti o njem pripovedovali drugi, dokler se ti končno ne zazdi, da so ti ukradli prav tisto tebi tuje otroštvo, do katerega nisi imel nikoli pravice. Tudi za to rokavico ni bila prepričana, ali je bila njena ali ni bila njena. Sklenila je, da se bo vsa posvetila igri... In ravnokar je opazila, kako se je režiser zadovoljno, medvedkasto nasmehnil... Njej?